

גilioן מס' 61
מומלץ להדפיס את העלוון ליראת שבת

ראש הישיבה

נקודה מותק "לחיות עם פרשת השבוע"

היחידי מהשבטים שנולד בארץ ישראל, ושלא השתחווה לעשו. בספר יצירה נאמר: "אוֹן בְּרַעָה לִמְתָּה מְנֻגָּע". זה הדבר הגורע ביותר, שככל הארץ ישראל, ירושלים וצמאוות - כוללים כולם בדמותו של בנימין ומופיעים בחודש איר.

חדש איר הוא זמן מתאים לדבר בשבחה של הארץ ישראל, וכפי שפתחנו, נמצא בדבורי של רבי מאיר, כפי שהתבהרו לעומק בספר "תורת לו יצחק", למצוא את השבח שמוועב בחורן הגנות. חשוב להציג: אנחנו מתעלמים מהבעיות. יש התמחדות חברית לא פושטה, יש בעיות קשות בצבא, ויש מלחתת תרבויות קשה. אנו משתדלים לעשות בדברים אלו מה שבוכחנו הדל, ולתקון כל מה שדרוש תיקון.

אר השאהלה היא - מה קובע את מצב הרוח. תראו איך למרות כל הבעיות, עיינו, איזה מצב גרווע", או שאנו אומרים: "תראו איך למרות כל הבעיות, ובורהמיס". על אחת כמה וכמה אם נהייה כווננו מ"ושיע רצונו" - כמה טוב יהיה לנו.

האם אנו אומרים: "אי אפשר לחיות במדינת הזו", או "כמה כיף לחיות במדינה". לאור הדברים שאנו, אין ספק שהמשפט הנכון הוא "כמה כיף לחיות במדינת ישראל".

הקשישים הם כמו החלבנה שבسمני הקטורות, שריחה רע. גם היא נכללת בקטורת ותורמת לה את חלקה. חילילה לנו לנסתות להריח חלבנה כשהיא עומדת לבדה. את כל הבעיות אנו צרכים לראות מכלול הtout, בתוך השוואתו של הקב"ה על עם ישראל ומדינת ישראל.

מדינת ישראל היא עצמאית מדעית, המצב הכלכלי בארץ טוב מאד ביחס למיניות אחרות. אנו עוסקים במלחמות ובמאבק בטרור, ובכל זאת בנינו מדינה חזקה ויציבה, המובילת בעולם בתחוםים רבים. אין ספק שדי' איתנו.

לקראת יום העצמאות נ历 בדרכם של רבי מאיר ורבי עקיבא, ונחפש רוק את הטוב, גם בדברים הקשים ביותר. גם כלפי רוחו של ר' יוסי רעות והם שבויים בשבי רוח הזמן השילית - עליינו להתבונן בעין טובה. עליינו להבוי שזו מלחתת הישרדות של הרע, שמריגיש שכחו הולך ונחלש. עליינו לדעת שיש בדברים אלו סימן לכך שדרכנו עדין אינה שלמה, ואנו צרכים להמשיך ולברר ולהעמיק את דרכנו.

אנו צרכים לראות את מדינת ישראל כ"ושיע רצונו". היילינו מושרים את נפשם למען העם והמדינה. מעת הנගדים שישנו - יהופכו בע"ה לעונג, ונזכה להמשיך פיתוחה ושגשוגה של המדינה, עד לבניין ירושלים ובית המקדש במהרה בימינו אמן.

מתוך השיעור שהועבר ביל' בניסן תשע"ז
השיעור המלא נמצא לאחר הרשימה.

3. מודיע המצורע
ציריך עז איזו
לטוהרתו?

2. מודיע המצורע
נדרש להיות
MBOLOD?

1. מודיע דוקא
כאן עוסקת
התורה בלבד
האדם?

נשיות תיפוף כפרה וכרכן

(לאחר מיצאת המושג בקשר לשולחן שבת מאבאמא
להרחב על המושג שמצוות)

רואים פלאות כאן...

פינת הילדים

"זאתה סלפּוּן ולקח למיטחָר שְׁתִּי צְפּרִים מִזְוְתֵּת טְהָרוֹת וְעַז אֶזְרָח לְשָׁגִן תּוֹלְעָת וְאַזְבָּן."

חווט באוהה, אם לא יפרוש לצד אחר לאחوص במדות השפלות מאד מאד, לא יצא מידי חטאנו.

לכך יהיה מתחילה כתולעת עד שיתפרק מן הגאות, ואחר כך יהיה כאזוב, כי השפלות יותר מידי אין ראוי" (Mahar"ל, גור אריה על התורה, פרשת מצורע, וקרא י"ד, ד')

אחד הנושאים בהם עסק אבי היה הביקורת על ההגות הפוסטמודרניסטית, אתגרית וסכנתיה. "חסד עשה הקב"ה עם העולם שהשפה שכתבו הhogim האלה היא כל כך לא ברורה, אחרת העולם היה נחרב", אמר בניםמה צינית. המעניין הוא שאבא ראה בהגותו העמוקה של ר' נחמן מברסלב, תשובה אמונהית לפוסטmodernים, על אף שנקתבה שנים ובות קדם לה. בספרו האחרון של אבי שיצא כמה חודשים לפני מותו, "גשר צר – אמונה בעולם של ספק על פי ר' נחמן מברסלב", הוא מנסה לתרגם את תורתו וסיפוריו העמוקים של ר' נחמן לככל עמדה אמוניות אלטרנטיבית.

לסים, אביה קטע מדבריו. יר' נחמו מברסלב למד אותנו שהאדם מתמודד במשך ימי חייו עם הרע. אלא שהסתורא-אחרא עותה במשמעות השינויים שלוש מסובכות שונות: הפיתוי, הספק והיאוש. כבר משלביו הראשוניים חביב האדם להילחם נגד הפיתוי. המערכה השנייה במאבק האנושי אינה קלה יותר, היא המאבק נגד הספק. המערכה השלישית מתנהלת נגד אויב קומי קשה לא פחות: האדם חשב שהחגaber על הפיתוי ואולי הצליח להכריע גם את הספק, אך עדין מצפה לו אויב הייאוש. בש"ר נחמן מצווה علينا לא להתיאש, הוא מעמידנו בפני הסקנה הגדולה. כבוסט-מודרנים החמزوו שלושת המסכות. הוא משחק עם המתירות, תור קידוש של ה"כאן ועכשיו". התurbות הנוכחות מדגישות את המיניות של הילדים ומתעלמת מאחריותה של הבוגרות, וממצוותיה של הזקנה. הפוסט-מודרנים נפל גם למלכודות של הייאוש והספק. בכך הוא מבטא את עיפות האדם באמצעות שמקורה בא-ודאות ובהרגשת כישלונה של הפילוסופיה מחיפוש האמת. לפעמים, אחרי הופעה של אידיאולוגיה גדולה או אופנה פילוסופית, אנו עדים לנפילתה, ולאחריה הופעתה של גישה פילוסופית חדשה, אידיאולוגיה ואויב אף לידה של עבודה זורה חדשה שסוכחת אחריה את המונינים. הփוסט-מודרנים עירג מהניסיונות הללו, עירג מלחפש את האמת. מותך כך, האמת נתפסת רק כאמצאי השתלשות וכמעשן אלימות. האוטופיות היו אשליות שנזכרו, ושרבורן זה הביא אותו את אובדן התקווה ואובדן של כל ערך טוב ורע.

אכן, היכלון הגודל הוא כישלון חיפוי ישנות וביסוס מוחלטיםalamet. ולמרות זאת אין הדבר פוגע באמונתי. אנו חיים בעולם של ספק והודאות המוחלטת והאובייקטיבית אינה אלא אשלה. למורות זאת אין אנו פוטרים מלחפש את האמת. האמונה הדתית היא הودאות הסובייקטיביות בעולם של אי-ודאות אובייקטיבית. היא הימור על האמת, היא ניסיון לנצח את הספק. בבסיסה היא האמונה בקיומה של האמת, אף בעולם לא ידעה, ללא בסיס כללא ודוואו. ומ עבר לאמונה זאת, מפנה לצפינו – התקווה. בכל העולם ככל גשר צר מאד'. העולם, החיים כולם, הם 'גשר צר' שמשני צדדיו פוערה תחום אימנתני. אתה צריך לעבור את הגשר וברור לך ש מבחינה אובייקטיבית אתה מסוגל לעשות זאת. מכאן ש'העיקר לא פחד כלל' – האויב הגודל שאל איןנו מצוי בחוץ, אלא דוקא בפנים. הוא הפך שך עצמוני. ההגש – משל הוא לאמונה. האדם זוקק לאמונה כדי לעבור, אבל האמונה לא תגיע למבחן אלא מבפנים. האדם נדרש לבחו מהתגבר על הפחד ולהאמין. לעתים ירגש עצמו בלילה, זמן שלטונו השדים, כאשר השדים האמיתיים, לימד אותו ר' נחמן, שהם הספקות. אך אם תרצה – ת壯גר עליהם, אם תרצה – תאממי. ייתכן שלא הכל יהיה חשוב ולעתים האדם עשוי לראות נס, לחות התגלות, לשמש את החשגה, להרגיש את קרבת אלוקים – אך גם במצבים כאלה, בסופו של דבר הכל תלוי בהכרעתו הסופית, בבחירהו להאמין".

חנןאל, נשוי + 4 ילדים, גור באפרת
ומশמש כמורה בבית הספר לתקשורות
באוניברסיטת אריאל ובמכילת הרցוג

הتابקשי לספר מעט עלABA של פروف' שלום רוזנברג ה'כ'מ', שנפטר לפני מספר שבועות. אני מניח שבקרב צעירים בוגרי הישיבה שהוא אבי פחות מוכר, אולם בשנים שלפני כן ספריו ושיעורייו היו מוכרים מאד בקרב לומדי בית המדרש הדתי-לאומי ובעיקר בקרב מורים למחשבת ישראל, שרבים מהם נעזרו בספריו, וביחד בספרו בעקבות הכהורי – ספר המשמש מבוא מקיף לסוגיות ההגות המרכזיות שהעסיקו את חכמי ישראל לדורותיהם.

אבי למד בחמישים שנה בחו"ג למחשבת ישראל באופן מסויים העברית. במקביל, למד במוסדות אקדמיים נוספים (בחלקים סייע בהקמתם), מוסדות בהם ניסו לשלב את עומק ורוחב המחקר, מתוך עמדה אמונה ויראת-شمמיים: בית מורשה, מכילת הרוגז, בית המדרש 'מעלה' שקדם לבית הספר לקולנוע) ועד.

פעמים מספר דיברתי עם אבי על המתח שבין ישיבה לאקדמיה, בין לימוד אמוני ללימוד מחקרי. מצד אחדABA העריך את העולם האקדמי והוקיר לו תודה. "בישיבה", אמר לי, "לומדים בדרך כלל את ההוגים הגדולים – יותר מוכרים. באקדמיה לעומת זאת, משלימים לנו כדי למדוד ולחקרו גם את תורתם של חכמי ישראל הענקיים אך פחות מוכרים, אפילו כאלה איש לא שמע עליהם". ואכן, לצד עיסוק ב'גדוליים' כדוגמת הרוב קוק, ריה"ל, הרמב"ם, ר' נחמן, ר' צדוק, הגראי"ד סולובייצ'יק, הרמח"ל והרש"ר הירש, אבי למד, לימד וכוחב גם על תורתם וכתביהם של רבי חסדאי קרשקי, הר"ן, הרלב"ג, ר' אלבו, רס"ג, רבי ברוך מוקסוב, רבי ישראלי ורבי ברוך ליפשיץ, רבי משה נרבונני, רבי יוסף אבן כספי ורבי יוסף חיון, רבי אליהו בן אליעזר הירושלמי, רבי נחמן קורצטמל, רבי דוד בן יום טוב אבן ביליה, רבי זורהיה בן שלתיאל חן מרוצלונה, רבי עזירה מן האדומים, דzon יצחק אברבנאל ועוד ורבים אחרים. ביחס לכמה ההוגים המאוחרים לעיל, היה הראשון שההדר והוציא לאור כתבי יד נשכחים מתורותם.

מצד שני היהת לו ביקורת רבה על האקדמיה ובעיקר על תחומי אופי לימוד "מדעי היהדות" באוניברסיטה. הפרעה לו החסתגרות במגדר השם האקדמי, וכן אבוי ראה את פרויקט חייו להנגיש את אוצרות ארון הספרים היהודי לקהל הרחב, חילונים ותהים, ולהציג לא רק את עומקם אלא גם את הרלוונטיות שלהם לחינינו. אנו.

הוא כhab במשמעותו – משען פטירתו – טור שבועי על פרשת שבוע ועל סוגיות במחשבת ישראל, בעיתונים 'шибוי', 'מעריב' ו'מכוון'. בטורים אלה נהג לשאל רעיונות מתחומי המדע, התרבות, הספרות, התיאטרון, האומנות והקולנוע.

ברובן נסף, היהה בו מעורבות נפשית עמוקה בלימוד ובஹאות תורתם של חכמי ישראל, רחוק מכך מהAKEROT והנכור האקדמי המאפיין לעיתים את האוניברסיטה ואת מדעי-הרוח בפרט. כך למשל בסימפוזיוו בו השתתף, במסגרת יום עיון שעסוק בהגות ימי הביניים, אחד הדוברים העבריים ביקורת חריפה על אחד מרעיוןינותו של הרמב"ם במורה-נבוים. אבי' חיכה לתoro וטען בלהט אותו חוקר טועה בהבנתו את דברי הרמב"ם. מנחת הפאנל הגיבה בעוקצנות "ובכן, פרופ' רוזנברג, בגל אהבתך לרמב"ם אתה משוחד ולא אובייקטיבי", וכשסייר לנו על כך אמר בחיקוק אחריו 120 שנה אגיע לשמיים ואציג בפניהם שהואشمתי שאני משוחד לטובות הרמב"ם! אין סനגוריה גודלה מזו...".

הומו היה בעינויו כל' רב עצמה בהוראה בכל ובהתמצדות עם
כשי הולם והמרחב האקדמי בפרט. כשתלמידיו היו מזינים
לשיעורו באסיפות בעלי לשאול ולהקשות על דבריו היה אומר
ברחיקו: "פְּרִיעַע לֵי מָא שָׁאתַם מְשֻׁתְּכָנָעִים נְדָבָרִי בְּכֹוּ קְלָותַ, כִּי
זה אומר שאתם גם משתכנעים בקהלות מדברי הקלוגות של,
המרצים בקורסים האחרים, ושם נאמרים הרבה שיטות אותן
אסור לקובל...". אחד מתלמידיו סיפר לנו שהיה טודען של אבא
במכללת טוור קולג', ובאחד מימי ראשון סיירו התלמידים
שבישור השבועי של הרב עובדיה יוסף צ"ל ערב קוזם, אמר
הרב עובדיה שאישה אחת שמליצה נורת שבת, שווה עשרה
פרופסורים באקדמיה. אבא שליל צחק ואמר "לא רק שהרב עובדיה
צדקה, אני גם מכיר את עשרת הפروفסורים האלה...".

